

DE DUIVENMELKER.

ieve lezer! hebt gij ooit op een uwer wandelingen door deze groote Noachs arke, die wij wereld noemen, Delftschen Wouter den duivenmelker, of rooden Kees ontmoet, gelijk de ijdele volksmenigte hem, in haar spot met alles wat groot en edel is, te noemen pleegt? — Gij zoudt mij zeer *decontenanceeren*, indien gij deze vraag beaamtet; want ik heb nu juist het voornemen opgevatt, om „met het penceel van gevoel en waarheid” (gelijk een rijmend poëet in een ongerijmd voorbericht zou zeggen) u zijn beeltenis en al het zwaarwichtige zijner levensbetrekking af te malen. Ik stel dus *a priori* vast, dat gij er niets van weet, hetwelk trouwens niets vreemds is bij docenten; werp mij met een professorale deftigheid achter in mijn leunstoel en vang, na drie maal gekucht te hebben, aldus op een explicieerend-demonstreerend-sentimentaliseerend-redeneerend-harrangueerend-romantisch-historiseerende wijze aan:

Roode Kees is een *duivenmelker*, in den ganschen, diepen, onuit-

puttelijken zin des woords; dat is: hij bemint duiven, koopt duiven, verkoopt duiven, vangt duiven, steelt duiven, fokt duiven en eet nooit duiven; want al deze beteekenissen liggen in het ééne alomvattende werkwoord *duivenmelken*, als zooveel paarden in Golkondaas mijn, geheimvol opgesloten.

Op een luchtdoorborend zoldertje of wolkentergend vlierinkje (een klein Augias-stalletje, dat hij als een tweede Hercules onvermoeid reinigt) slijt onze Kees, in gezelschap zijner dierbare, veelsoortige, grootallige duiven, al zijn levensdagen. Zij toch zijn zijn ouders, kinderen, en vrienden, en magen; bij hen is zijn wereld; hen op te passen en te verzorgen is zijn hemel. Al zijn tijd wordt besteed in het zuiver houden hunner woningen, het verwisselen hunner platen en het moederlijk betrachten van al de zorgen, die zij zoo veelvuldig vereischen. Een ander droome van schatten of andere wereldsche ijdelheden, *zijn* slaapgezichten dragen kroppers, doffers en geilhokken op de duivenvleugelen; *zijn* nachtvisioenen voeren hem telkens tot zijn geliefkoosde bezigheid, hij bestrooit de kevis met blinkend zand, of stampet kalk en oude dakpannen fijn, om er heur bodem mede te bevloeren; hij voorziet de *expres* daartoe gebakken roode, glinsterende, dubbele komvormige potjes met voedzame boonen en verfrisschend pompnat, hij wisselt de paren, hij plaatst hen, die in eendrachtelijke liefde de hoop op een aanstaand ei koesteren, in een grooter hok, hij ziet zijn lievelingen kozen en broeien, hij hoort ze kirren en korren; en is de gelukkigste der stervelingen, als nu bij zijn ontwaken de werkelijkheid hem roept tot het verwezenlijken dezer donzen droomen.

Hoe liefdevol voorziet hij dan de broeipannen van verwarmend hooi en koesterend stroo; hoe nauwkeurig teekent hij den tijd aan, waarop er twee of meer eieren gelegd zijn; hoe verlangend verwacht hij het tijdstip, waarop zijn duivenfamilie door een welgeschapen zoon of dochter vermeerderd wordt! — Maar nog andere genoegens bestrooien zijn pad met bloemen. Och, of gij hem in dit oogenblik gelijk ik aanschouwen mocht!

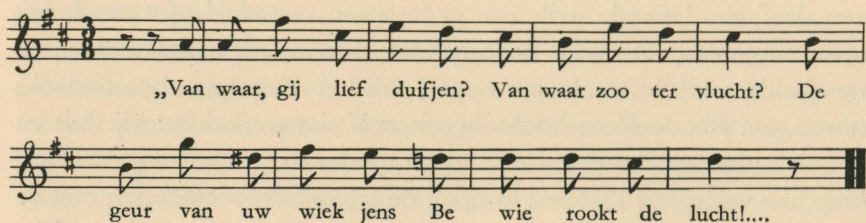
Bemerkt gij ginds die knip, dien til niet, op het gindsche houten plat, dat uit zijn dak achter aan zijn zolder uitsteekt? Ziet gij hem gluren en loeren, en beurtelings van zoete hoop en brandende verwachting blozen?... Hij heeft een *vreempje* (n.b. duivenmelkersterm)

in het gezicht!... Als hij het vangen kon!... Wat is hij in de weer! IJlings laat hij zijn eigen gewende duiven los, en — de *brasser* wordt aangetrokken. Dit nu is een leelijke duif, die hij met een barbaarschen naam *Poerk* noemt: een verworping, een automaat, een machine, een slaaf, een levende strik, een gedwongen verrader! Met een broek of haampje aan, zit hij op de knip vast; deze wordt aangetrokken, en nu fladdert hij kirrend op en neer, om het vreempje zijns ondanks te vangen. Roode Kees intusschen is ook niet werkeloos: hij fluit en strooit hennepzaad met volle hand uit, onder den slag van de duivenknip, die verleider! Pikkend huppelt de argelooze vreemdeling met de andere duiven rond en vergast zich aan de hem zoo verraderlijke lekkernij; maar ziet, daar laat op eens de van verlangen gloeiende duivenmelker het touw van den slag los, en — de vreemde duif is zijn! Welk een gejuich, welk een vreugde, vooral wanneer de gevangene uitmunt door edel ras, fraaiheid van vederen en „brandingh van braeve manieren”, of wel de vrucht is van uren-, ja, dagenlange list en geduldoefening, waarbij eten en drinken schier geheel vergeten werd!

Is de fortuin onzen vriend op deze wijze bij herhaling gunstig geweest en heeft hij veel vreemde duiven mogen vangen, dan gaat hij wekelijks met hen, na ze zorgvuldig in een mand opgesloten te hebben, ter markt, waar meestal een goede negotie hem wacht. *Venit, vidit, vicit!* Daar naderen zij, met lange aangezichten, de respectieve eigenaars der ontrouwe of al te loos verschalkte duiven! Ik weet niet, wat sterker in hun kwijnende oogen uitgedrukt is, de smart over hun nu geschonden paren, of de hoop, om hun verloren schapen, duiven wil ik zeggen, hier terug te erlangen. Gelukkig wanneer hun dit voor geld en goede woorden gelukt! Beiden sparen zij dan ook niet; en ofschoon inwendig met grimmigen spijt vervuld, trekken zij weldra de beurs, terwijl onze roode Kees met gretigen glimlach het geld in den zak laat glijden, en vergenoegd naar huis keert, om daar weder met denzelfden ijver zijn beroep uit te oefenen.

Overigens is roode Kees geen man van studie, en ook zijn ambtgenooten zijn het zelden. Buiten de vier hoofdregelen der rekenkunde en de eerste beginselen van 't lezen en de Kadmus-kunst, bepaalt zijn geheele kennismagazijn zich tot voorwerpen van zijn vak. Dit neemt echter niet weg, dat de man vrij zuiver zingt; ja, soms heb ik hem zelfs wel eens verdacht voor een miskend genie onzer dagen, of een zich

nog ontwikkelend klassisch dichter; want menigmaal, wanneer hij zich door niemand bespied waande, hoorde ik hem vrij duidelijk en geaccentueerd Anacreons liedje aanheffen:

Ten slotte kan ik niet af, als een belangrijk verschijnsel in rooden Keesjes zieleleven, te doen opmerken, dat hij niet gehuwd is, nooit gehuwd geweest is, en waarschijnlijk wel nimmer huwen zal. En toch telt hij pas even dertig. *Misogamisten*, een argument te meer voor uw *convictie*!

En hiermede, lieve lezer, tot weerziens!

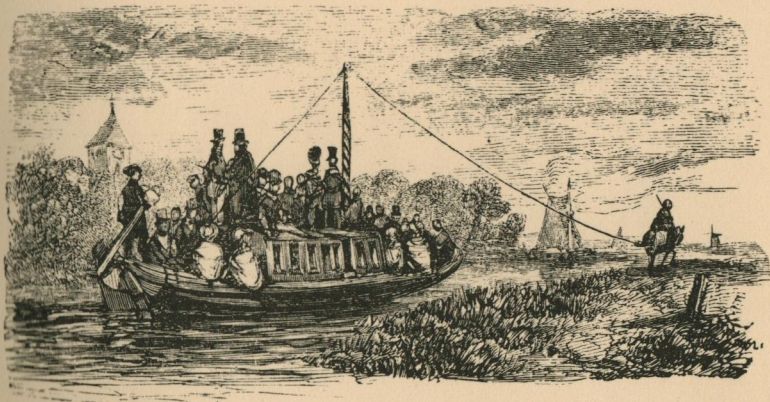
T. K.

DE NEDERLANDEN

Karakterschetsen, kleederdrachten, houding
en voorkomen van verschillende standen

MET GRAVUREN VAN
HENRY BROWN

1936

N.V. UITGEVERS-MIJ „PARNASSUS”
AMSTERDAM

Dit boek is uitgegeven in 150 exemplaren. Het is verschenen in 1945 doch werd vroeger reeds en gedrukt in 1941. De uitgave werd door de Duitschers verboden omdat er eenige gedeelten van de Camera Obscura van Nicolaas Beets in zijn opgenomen, welk boek door de Duitschers verboden was wegens een Anti-Duitsche velle. lier, die hierin eene schijnt vroeger komen.

Het jaartal 1936 is „Camouflage“. De Duitschers hebben in 1941 het recht willen vereenigen doch dit is tijdig „ondergedoken“. De natijzen der Leekening hebben zij eene keunen Aekedalen en deze werden vereenlijd, waardoor werd dekken van deze oude Leekeninge weder uitgesloten zijn. Gelukkig waren de afdrucken, die haadig waren van de bovengesemde 150 exemplaren vrees en oek, „ondergedoken“.

Rotterdam December 1945.

J. Harduikens.